

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/101/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7114217046
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7114217046.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobcu: G. V., L.. X.X.XXXX, J. E. Y., P. XX, zastúpeného Mgr. Valérom Podolškim, advokátom so sídlom v Humennom, Námestie slobody 1, proti žalovanej: W. G.Á., L.. XX.X.XXXX, P. J. E. T., Š. XX, zast. AK MARIÁN VOJČÍK s.r.o., so sídlom v Košiciach, Jazmínová 1, adresa pre doručovanie Orliá 4, Košice, o neúčinnosť právneho úkonu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 19. februára 2020 sp.zn. 19C 193/2014

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 19. februára 2020 č.k. 19C 193/2014-464.

Žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 19. februára 2020 č.k. 19C 193/2014-464 žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanej vo vzťahu k žalobcovi priznal náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania v celom rozsahu (výrok II.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej určenia, že darovacia zmluva V-2583/2014, na základe ktorej O. Š. previedol na žalovanú spoluvlastnícky podiel 1 k nehnuteľnostiam, a to pozemku parcela registra „C“ č. 4697/48 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 519 m² a stavbe - rodinný dom súp. č. 790, zapísaných na LV č. XXXX, katastrálne územie P., M. T. - X., M. T. W., je voči žalobcovi právne neúčinná. Svoj nárok skutkovo a právne v žalobe odôvodnil tým, že právoplatným a vykonateľným platobným rozkazom Okresného súdu Košice II č. k. 28Ro/155/2013 zo dňa 6.6.2013 boli I.. O. Š., L.. X.X.XXXX S. I. Š.W., L.. XX.X.XXXX ako odporcovia v 1. a v 2. rade voči navrhovateľovi (v tomto konaní žalobcovi) spoločne a nerozdielne zaviazaní na úhradu 31.534,22 EUR, úroku z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 31.534,22 EUR od 2.10.2011 do zaplatenia, trov konania v celkovej výške 2.846,70 EUR. Dlžníci však neuhradili žalobcovu pohľadávku. Žalobca sa dozvedel, že hoci mu jeho pohľadávka nebola uhradená, jeden z dlžníkov I.. O. Š. uzatvoril dňa 24.4.2014 so žalovanou darovaciu zmluvu s povolením vkladu pod V-2583/2014, ktorou na žalovanú previedol svoj spoluvlastnícky podiel vo výške 1 na nehnuteľnostiach nachádzajúcich sa v kat. území P., M. T. - X., zapísaných na LV č. XXXX, a to: pozemok - parc. č. 4697/48, zastavané plochy a nádvoria o výmere 519 m² a stavba - rodinný dom, súp. č. 790, postavenú na parc. č. 4697/48. Dlžník uzavrel darovaciu zmluvu, ktorou previedol svoj podiel na nehnuteľnostiach špecifikovaných v bode 2 žaloby na žalovanú (blízku osobu - sestru) s úmyslom ukrátiť, resp. zmariť uspokojenie žalobcu, teda veriteľa pohľadávky špecifikovanej v bode 1 tejto žaloby. K prevodu predmetného spoluvlastníckeho podielu došlo v čase, keď uvedená pohľadávka bola nielen súdne vymáhateľná, ale dokonca už aj súdom priznaná, a teda exekučne vymáhateľná. Hore špecifikovaným konaním sa dlžník bezprostredne po nadobudnutí právoplatnosti a vykonateľnosti platobného rozkazu vehementne snažil zbaviť svojho majetku, resp. sa svojho majetku

napokon aj zbavil. Je zrejme, že dlžník previedol svoj majetok darovacou zmluvou na svoju sestru, a tým sa úmyselne snažil vyhnúť uspokojeniu veriteľa. Súčasne odcitoval ust. § 42a ods. 1, ods. 2, ods. 3 OZ a § 116 OZ.

3. Súd vec právne posúdil podľa § 42a ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, pričom sa riadil aj závermi a pokynmi Krajského súdu v Košiciach vyjadrenými v uznesení zo dňa 29.3.2019 sp.zn. 6Co 137/2018 (ktorým bol zrušený skorší rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 10.11.2017). Predmetom konania je určenie neúčinnosti darovacej zmluvy ako bezodplatnej zmluvy, ktorú urobil v posledných 3 rokoch dlžník žalobcu- p. Róbert Šanta, so svojou sestrou - žalovanou, teda blízkou osobou.

4. V konaní nebolo sporným, že Róbert Šanta predmetnú nehnuteľnosť (s určenou hodnotou 131.140 eur) nadobudol rovným dielom spolu so žalovanou čo do podielu poručiťľa (ako bezpodielového spoluvlastníka nehnuteľnosti spolu s poz. manželkou), teda každý v 1 -ici bez povinnosti výplaty dedičského podielu ustupujúcej spoludedičke, v dedičskom konaní OS Košice II vedenom pod sp. zn. 24D/140/2012 po svojom neb. otcovi, a to spolu s ďalším majetkom uvedeným v bodoch 4/ až 13/ Osvedčenia o dedičstve sp. zn. 24D/140/2012 zo dňa 10.5.2012 so stanovenou hodnotou cca 14.285 EUR. Na základe toho predmetná nehnuteľnosť bola zapísaná na C. Š. so spoluvlastníckym podielom 1 (ako pozostalá manželka, ktorej predmetná nehnuteľnosť predtým patrila jej a jej neb. manželovi do BSM), na žalovanú so spoluvlastníckym podielom 1 a na O. Š. so spoluvlastníckym podielom 1. Nebolo tiež sporným, že Darovacia zmluva bola podaná na zavrhadovanie do katastra dňa 17.3.2014, pričom vklad do KN bol povolený dňa 24.4.2014 a tiež, že platobným rozkazom Okresného súdu Košice II sp. zn. 28Ro/155/2013 zo dňa 6.6.2013 boli I.. O. Š., L.. X.X.XXXX S. I. Š., L.. XX.X.XXXX ako odporcovia v 1. a v 2. rade voči navrhovateľovi (v tomto konaní žalobcovi) spoločne a nerozdielne zaviazaní na úhradu 31.534,22 EUR, úroku z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 31.534,22 EUR od 2.10.2011 do zaplataenia, trov konania v celkovej výške 2.846,70 EUR, pričom predmetný platobný rozkaz bol I.. O. Š. doručený dňa 24.2.2014, odpor voči nemu podaný nebol a platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 12.3.2014.

5. Súd poukázal na základnú charakteristiku inštitútu odporovateľnosti a podmienky, ktoré pre úspešnosť takejto žaloby musia byť splnené súčasne, a to na strane dlžníka úmysel ukrátiť svojho veriteľa a na strane druhej známosť (vedomosť) tohto úmyslu. V prípade urobena právneho úkonu s blízkymi osobami dlžníka sa dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa predpokladá a v tomto prípade (na rozdiel od prípadu, kedy právny úkon nebol urobený medzi blízkymi osobami) sa osoba blízka dlžníkovi musí brániť nielen tvrdením, že o úmysle dlžníka ukrátiť odporovaným právnym úkonom veriteľa nevedela a ani nemohla vedieť, ale aj tvrdením a preukázaním toho, že o tomto úmysle nevedela a ani nemohla vedieť, hoci vyvinula starostlivosť na spoznanie tohto úmyslu dlžníka a išlo o náležitú starostlivosť. Vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá, že osoba blízka dlžníkovi vykonala so zreteľom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím na obsah právneho úkonu dlžníka takú činnosť (aktivitu), aby úmysel musela rozpoznať. Pokiaľ by boli pochybnosti o tejto vedomosti blízkej osoby, bolo by možné s úspechom odporovať právnemu úkonu. Ďalšou podmienkou úspešnosti takejto žaloby je splnenie podmienky, že dlžníkov právne úkony ukracujú uspokojenie žalobcovej vymáhateľnej pohľadávky, keď súčasne platí, že zmenšenie dlžníkovho majetku v dôsledku určitého právneho úkonu nie je dôvodom neúčinnosti tohto úkonu, ak aj takto zmenšený dlžníkov majetok stačí na uspokojenie veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky.

6. Po vrátení veci súdu prvej inštancie bolo na návrh strán sporu doplnené dokazovanie najmä o správu súdneho exekútora o stave exekúcie, o opätovný výsluch I.. O. Š., o stanovenie trhovej hodnoty nehnuteľností spoločnosťou VRK plus real s.r.o., o znalecký posudok č. 10/2016 vypracovaný pre účely exekučného konania a o stanovenie trhovej hodnoty nehnuteľností spoločnosťou RK reality s.r.o.

7. Súd konštatoval, že po doplnení dokazovania posudzoval, či v danom prípade došlo k ukráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky žalobcu a či žalovaná v čase uzatvorenia právneho úkonu dlžníka predpokladaný úmysel ukrátiť veriteľa nemohla rozpoznať aj pri náležitej starostlivosti. Uvedené súd posudzoval nielen jednotlivo, ale tiež vo vzájomných súvislostiach a v zmysle pokynu odvolacieho súdu obranu žalovanej hodnotil jednak vo vzťahu k jej vedomosti o tom, či dlh bol v tom čase už v časti uhradený (či už jej bratom, alebo ďalším z dlžníkov) a jej vedomosti o sumáre ostatného majetku Róberta Šantu vrátane hodnoty obchodného podielu spoločnosti Santa Join, s.r.o..

8. Mal za to, že žalovaná logickým spôsobom vysvetlila, že potom, čo jej otec náhle zomrel 4.2.2012, hoci jej brat navrhoval, aby si v rámci dedičského konania zobrala jeho spoluvlastnícky podiel na dome, nechcela a vôbec nemala záujem túto záležitosť v dedičskom konaní riešiť, pretože smrť jej otca ju zaskočila (v tej dobe mala pol ročnú dcérku, takže mala úplne iné starosti, aby riešila takýmto spôsobom záležitosť domu). Navyše žalovaná v čase dedičského konania mala vlastné iné starosti, bola matkou pol ročného dieťaťa, preto nad možnosťou riešiť túto záležitosť práve v dedičskom konaní, neuvažovala. Neskôr, teda v dobe, keď spolu s mamou a s bratom boli podielovými spoluvlastníkmi predmetného domu, uvažovala, čo bude s vlastníctvom k domu a vôbec s domom, ktorý si vyžadoval tiež investície. Rozprávala sa o tom so svojou mamou aj bratom a všetci dospeli k záveru, že riešením by mohlo byť to, že dom v konečnom dôsledku zostane jej a jej rodine, a preto krokom na to, aby sa neskôr k tomuto dopracovali, bolo práve darovanie spoluvlastníckeho podielu z brata na jej osobu. Rozhodnutie, že brat jej daruje časť svojho spoluvlastníckeho podielu nebolo rozhodnutím spontánnym, išlo o určitý proces. Podľa súdu prvej inštancie uvedené korešponduje tiež s výpoveďou svedka Róberta Šantu - brata žalovanej, ktorý potvrdil, že už v rámci dedičského konania navrhol, aby jeho spoluvlastnícky podiel na dome prevzala na seba, avšak v tej dobe s tým ešte nesúhlasila, hoci sa súčasne počítalo s tým, že do budúcnosti bude celý dom patriť jej (jej rodine) s odôvodnením, že žalovaná ako jeho sestra už mala založenú rodinu, mala malé dieťa na rozdiel od neho, ktorý bol sám, nemal rodinu, súčasne nemal peniaze na investovanie do domu a teda bolo iba otázkou času, kedy prevezme jeho sestra jeho spoluvlastnícky podiel na dome. Tiež zo svedeckej výpovede C.. C. Š. - matky žalovanej vyplýva, že spoluvlastnícky podiel I.. O. Š., t.j. jej syna na žalovanú nebol riešený v dedičskom konaní z dôvodu, že smrť jej manžela ich dosť zaskočila a riešiť dom v tej dobe nepovažovali za potrebné. Svedkyňa potvrdila, že neskôr začali spoločne uvažovať o konkrétnom riešení ako to bude ďalej s domom, pričom sa dohodli, že žalovaná sa presťahuje spolu s rodinou do domu, teda ku nej, aby sa mohla o ňu starať, ale tiež o dom, ktorý začínal chátrať a bolo potrebné do neho investovať. Ďalším dôvodom bolo, že dcéra už v tej dobe mala svoju vlastnú rodinu, je vydatá, je na tom finančne lepšie ako jej syn, ktorý nemá stále zamestnanie, pričom o záležitosti domu nemal jej syn záujem.

9. Ďalej súd v odôvodnení upriamil pozornosť na výpoveď žalovanej, ktorá uviedla, že v tej dobe, keď uvažovala o tom, že sa stane vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu svojho brata, začala sa informovať u brata, ako je to s jeho finančnou situáciou, keďže mala nejaké poznatky o tom, že má nejaké finančné problémy a vtedy získala tiež poznatok o predmetnom záväzku, avšak s vedomosťou o tom, že dlžníkom tohto záväzku nie je výlučne jej brat, ale že ide o dvoch dlžníkov, pretože popri jej bratovi dlžným na predmetnom záväzku bol tiež pán Š., ktorého registrovala a o ktorom vedela dokonca, že je v príbuzenskom pomere k veriteľovi. Na situáciu svojho brata sa informovala tiež u jeho známych, priateľov, pričom nedostala od nich žiadnu informáciu o tom, žeby niektorému z nich niečo dlhoval. Pre zistenie finančnej a majetkovej situácie svojho brata sa tiež obrátila na svojich známych a pri tej príležitosti sa dozvedela tiež o dlhu konkrétne vo vzťahu k pánovi V., o ktorom záväzku síce od brata vedela, avšak nie s konkrétnou informáciou o tom, že veriteľom je konkrétne pán V.. V súvislosti s predmetným záväzkom jej brata a pána Š. tiež mala vedomosť o tom, že jej brat vyplatil Šiňanskému sumu 10.000 EUR na poníženie dlhu. Žalovaná mala vedomosť o tom, koľko činila dlžoba v korunách, avšak súčasne si bola vedomá toho, že na úhradu dlžoby sú jednak dvaja dlžníci, jednak, že dlžoba bola ponížená o 10.000 EUR a jednak, že jej brat vlastní tiež iný majetok, ktorý by na úhradu dlžoby postačoval, pretože v dedičskom konaní po neb. otcovi jej brat zdedil okrem podielu na dome tiež majetok v stanovenej hodnote cca 14.285 EUR. Okrem toho mala v tom čase vedomosť o tom, že jej brat má založenú obchodnú spoločnosť Santa Join s.r.o., ktorého obchodný podiel predstavoval hodnotu 3.319 EUR a tiež že jej brat vlastnil motorové vozidlo Ford Focus v hodnote minimálne 7.000 EUR. Súd na základe uvedeného uzavrel, že v čase realizovaného darovania žalovaná mala poznatok o tom, že ostatný majetok jej brata bude postačovať na uspokojenie pohľadávky veriteľa voči jej bratovi, pretože v konečnom dôsledku, ako vyplýva z vyššie uvedeného, uvažovala o dlhu brata vo výške cca 16.000 EUR v porovnaní s jeho ostatným majetkom spolu vo výške cca 25.000 EUR.

10. V kontexte uvedeného súd uviedol, že žalobca síce rozporoval žalovanou ustálenú hodnotu ostatného majetku I.. Š., v konečnom dôsledku sám nepreukázal, žeby táto bola v inej výške. K uvedenému súd uvádza nasledovné. Žalobca v konaní poukázal na Znalecký posudok č. 10/2016 vypracovaný znalcom W.. C.. E., ktorý bol vypracovaný pre exekučné konanie EX 96/14. Predmetom tohto posudku bolo stanovenie všeobecnej hodnoty pozemkov zapísaných na LV č. XXX,XXX S. XXX, k.územie T., konkrétne ku dňu jeho vypracovania, t.j. k decembru 2016. Z uvedeného vyplýva, že posudok neohodnotil celý majetok p. Šantu do úvahy pripadajúci, a že stanovenie tejto hodnoty

nespadá pod rozhodnú dobu. Ďalej poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Košice II zo dňa 2.5.2017, sp. zn. 49Er/1366/2014, ktorým bol udelený príklep na dražbe na nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX, XXX S. Č.. XXX , kat. územie T.. K tomuto dokladu súd poukázal na bod 34. odôvodnenia zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu (6Co 137/2018), podľa ktorého poukaz na to, v akej výške boli speňažené nehnuteľnosti vo vlastníctve dlžníka následne v exekučnom konaní nie je relevantný. Žalobca poukázal tiež na znenie zákona č. 582/2004 Z.z., resp. jeho prílohy, podľa ktorej hodnota predmetných nehnuteľností, teda trvalých trávnatých porastov je maximálne 10 centov za m², čo je 1/6 z ceny určenej realitnými kancelármi. V tejto súvislosti súd prisvedčil obrane protistrany spočívajúcej v tom, že ide o úradnú cenu, ktorá navyše je stanovená pre účely a potreby výpočtu miestnej dane, na rozdiel od trhovej ceny, ktorá je relevantná v prejednávnom prípade.

11. Pokiaľ ide o stanovenie trhovej hodnoty nehnuteľností realitnými kancelármi, súd považoval za dôvodnú námietku žalobcu o tom, že ocenenie z roku 2019, teda doby odlišnej od rozhodnej doby, nie je relevantný dôkaz; vo vzťahu k oceneniu pre rozhodnú dobu 2014 (obchodnou spoločnosťou RK REALITY s.r.o.). Zároveň ale konštatoval, že žalobca síce vzniesol určité námietky, no sám nedoložil do konania ocenenie, ktoré by spochybnilo správnosť týchto záverov. Pokiaľ žalobca spochybňoval "erudovanosť" realitnej kancelárie z dôvodu, že táto je na trhu jeden až dva roky, súd túto námietku neuznal, hodnotiac to ako účelovú obranu bez konkrétnych relevantných údajov spochybňujúcich odbornosť tejto realitnej kancelárie, navyše obchodná spoločnosť RK REALITY s.r.o. je zapísaná v obchodnom registri už od januára 2013 (t.j. pôsobí na trhu už sedem rokov).

12. Na základe uvedeného súd uzavrel, že žalobca na strane jednej v zásade spochybňoval tvrdenia a dôkazy žalovanej ohľadne výšky hodnoty ostatného majetku brata žalovanej v rozhodnej dobe, súčasne do konania sám nedoložil žiaden relevantný dôkaz spochybňujúci takýmto spôsobom (t.j. žalovanou) ustálenú výšku hodnoty ostatného majetku brata žalovanej v rozhodnej dobe. Pokiaľ žalobca navrhol v konaní nariadenie znaleckého dokazovania na ocenenie všetkých nehnuteľností, súd predmetnému návrhu nevyhovel s odôvodnením, že žalobca (jeho zástupca) tento návrh nepodal včas (návrh bol podaný až na pojednávaní konanom dňa 17.1.2020), hoci žalobcovi nič nebránilo podať tento návrh už skôr a tiež z dôvodu, že žalobcovi nič nebránilo predložiť do konania súkromný znalecký posudok. V tejto súvislosti súd poukázal na to, že súd vykonáva dokazovanie výlučne na návrhy strán sporu, pričom podľa čl. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti. Zdôraznil, že podľa ust. § 153 ods. 1 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas s tým, že prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

13. K hodnote obchodného podielu súd uviedol, že žalobca síce poukázal na stanovisko súdneho exekútora, podľa ktorého podiel v spoločnosti je nepredajný, firma je predĺžená, od roku 2011 spoločnosť nepodala daňové priznanie, súdu však nebolo jasné, na základe čoho exekútor zhodnotil nepredajnosť obchodného podielu spoločnosti. Zároveň súd zdôraznil, že relevantným je stanovenie hodnoty obchodného podielu v roku 2014. Pokiaľ v tejto súvislosti žalobca preukazoval, že spoločnosť v roku 2011 vykazovala stratu na zisku, resp. nulový zisk, súd upriamil pozornosť na to, že hodnota obchodného podielu je kategóriou odlišnou od výšky zisku obchodnej spoločnosti, a preto obchodný podiel nemožno stotožňovať so ziskom. K hodnote motorového vozidla sa žalobca nevyjadril vôbec a pokiaľ ide o stanovenie všeobecnej hodnoty ostatného majetku JUDr. Šantu v dedičskom konaní, žalobca konečnú sumu takto určenú nerozporoval.

14. Na základe týchto úvah súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná síce prijala dar od svojho brata v podobe spoluvlastníckeho podielu na dome v čase, kedy jej brat ako jeden z dlžníkov prevzal platobný rozkaz, ktorým bol zaviazaný voči žalobcovi zaplatiť peňažný dlh, nešlo však o spontánne rozhodnutie, ale o výsledok predchádzajúce dlhodobého procesu úvah o tom, že by tak žalovaná niekedy v budúcnosti urobila. Žalovaná sa nad okolnosťou, že prevezme spoluvlastnícky podiel svojho brata na dome, nemala dôvod pozastavovať, pretože ona na rozdiel od svojho brata už mala založenú rodinu, mala stály príjem, mala záujem vložiť do domu finančné prostriedky na jeho investíciu a doopatovať matku, dovtedy spoluvlastniacu predmetný dom a súčasne dovtedy žijúcu v predmetnom dome. Na záverení procesu úvah o tom, čo bude ďalej s domom, sa podieľali nielen žalovaná s bratom, ale tiež ich matka, pretože predmetné darovanie, ktoré síce bolo dvojstranným právnym úkonom, súčasne bolo

výsledkom dohody nielen žalovanej a jej brata, ale tiež ich matky, ktorá taktiež vnímala celú záležitosť tak, že jej syn, na rozdiel od jej dcéry, nemá stály príjem a vlastne o dom a o investovanie doň v budúcnosti nemá záujem.

15. Súd zároveň dospel k záveru, že žalovaná sa v čase predchádzajúcim darovaniu informovala o prípadných záväzkoch svojho brata nielen vo vzťahu k osobám, s ktorými jej brat prichádzal v tej dobe do kontaktu, ale tiež oslovila svojich známych, cez ktorých získala vedomosť tiež o konkrétnom dlhu voči veriteľovi p. V., súčasne sa na záväzky brata pýtala od neho samého. Žalovaná na základe tejto ňou vyvinutej aktivity získala vedomosť nielen o výške priznaného dlhu voči žalobcovi, ale tiež o tom, že v danej veci išlo o dvoch dlžníkov, a že v čase darovania tento dlh mal byť ponížený zo strany jej brata o sumu 10.000 EUR, a teda, že v konečnom dôsledku dlh na jej brata pripadol v sume cca 16.000 EUR bez príslušenstva, ktorý by jej brat vedel pokryť svojim ostatným majetkom v hodnote cca 25.000 EUR. Podľa súdu prvej inštancie zistené následne odôvodňuje právny záver o tom, že žalovaná (ako blízka osoba k dlžníkovi I.. Š.) preukázala, že o úmysle svojho brata ukrátiť predmetným darovaním veriteľa (ktorý sa v tomto prípade predpokladá) nevedela a ani nemohla vedieť, hoci vyvinula náležitú starostlivosť na spoznanie tohto úmyslu. Takýto právny záver súdu predstavuje nenaplnenie jednej zo zákonných podmienok úspešnosti predmetnej žaloby (a to súčasne hoci aj za prípadnej konštatácie naplnenia ďalších zákonných podmienok pre určenie právnej odporovateľnosti predmetného právneho úkonu), na základe čoho súd predmetnú žalobu zamietol ako nedôvodnú.

16. Výrok o náhrade trov konania sa opiera o ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP s tým, že nakoľko žalovaná mala v konaní (vrátane predchádzajúceho odvolacieho konania) plný úspech, súd jej priznal náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania v jej peňažnom vyjadrení bude rozhodnuté po právoplatnosti predmetného rozhodnutia samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

17. Proti uvedenému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP a navrhol, aby Krajský súd v Košiciach napadnutý rozsudok zrušil alebo, aby ho zmenil tak, že žalobe vyhovie a prizná mu náhradu trov konania.

18. Namietal záver súdu o tom, že žalovaná logickým spôsobom vysvetlila, prečo neriešila nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu od brata už v rámci dedičského konania, ale až následne darovacou zmluvou, pričom namietal, že súd nevykonal objektívne, resp. nezaujaté dokazovanie a vychádzal iba z výpovede žalovanej a jej brata I.. Š., ktorý je plne zaujatým svedkom. Opakovane poukázala na to, že k darovaniu došlo dňa 17.3.2014 (návrh na vklad vlastníckeho práva), teda len 5 dní po právoplatnosti a vykonateľnosti platobného rozkazu zo dňa 6.6.2013 č.k. 28Ro 155/2013. Za nelogické považuje aj tvrdenie žalovanej, že pri predmetnom darovaní chcela dať do poriadku záležitosti okolo domu, keďže zároveň nedošlo aj k darovaniu spoluvlastníckeho podielu matky žalovanej vo výške 1/2 (a v tom čase sa mala vysťahovať z domu a byť umiestnená do bytu). Uviedol, že k prevodu spoluvlastníckeho podielu matky žalovanej na žalovanú došlo darovacou zmluvou až v roku 2016 po začatí predmetného súdneho konania. Odvolateľ má za to, že žalovaná sama preukázala naplnenie podmienok ustanovení § 42a OZ vo svojom vyjadrení zo dňa 9.1.2015 k žalobe, ktoré písal jej pôvodný právny zástupca I.. I. D.. Až po zmene právneho zástupcu žalovaná začala popierať skutočnosti uvedené v tomto vyjadrení, pričom I.. D.Ó. potvrdil v liste zo dňa 8.5.2015, že prichádza do úvahy mimosúdna dohoda. Žalobca poukázal na svoje vyjadrenie zo dňa 1.2.2018 k odvolaniu žalovanej zo dňa 12.1.2018 a vyjadrenie zo dňa 9.3.2017 k podaniu žalovanej zo dňa 21.2.2017, ako aj na svoje ostatné písomné a ústne vyjadrenia. Ďalej žalobca poukázal na vyjadrenie I.. Š. vo vzťahu k solventnosti firmy Santa Join s.r.o. kde uviedol, že táto je nefunkčná a žalobca dokladoval, že táto firma je predĺžená a má neuhradené záväzky voči štátu, na ktorú skutočnosť súd prvej inštancie podľa žalobcu vôbec neprihliadol. Odvolateľ namietal „bagatelizovanie“ výsledkov exekučného konania, resp. výťažok predaja predmetných spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnostiach dlžníka a poukazuje na to, že ani jedno z ocenení pozemkov realitnými kancelármi (ani v dedičskom konaní), nie je vyhotovené k dátumu 17.3.2014, t.j. k dátumu podania návrhu na vklad sporného prevodu spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach, pričom ceny určené realitnou kanceláriou RK Reality s.r.o. sú všeobecne stanovené k roku 2014, a nie ku konkrétnemu dátumu roku 2014 (má za to, že ceny sa menili aj v priebehu kalendárneho roka 2014). Ďalej žalobca poukázal na tú skutočnosť, že žalovaná mu oneskorene (tri dni pred pojednávaním konaním dňa 17.1.2020) v rozpore s pokynom súdu (ktorý jej uložil povinnosť doručiť žalobcovi listiny v krátkej lehote) doručila listiny - stanovisko realitných kancelárií vzťahujúce sa na ohodnotenie predmetných podielov

na nehnuteľnostiach. Zároveň namietal postup súdu, ktorý na uvedenom pojednávaní dňa 17.1.2020 nevyhovel návrhu žalobcu na vykonanie znaleckého dokazovania. Súd prvej inštancie napriek jasnému usmerneniu v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu nenariadil dokazovanie na určenie nespornej hodnoty podielov na pozemkoch I.. Š., v dôsledku čoho sa podľa žalobcu zrušujúce uznesenie úplne minulo účelu. Podľa žalobcu pri hodnotení ceny podielov pozemkov bolo potrebné zohľadniť, že sa jednalo o spoluvlastnícke podiely, zohľadniť lokalitu, bonitu pozemkov, čo je potrebné podrobnejšie riešiť na odbornej úrovni, teda znaleckým posudkom. Žalobca pritom vychádza z úvahy, že nie je na ňom dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie majetkových pomerov I.. Š. v čase sporného darovania, ale na žalovanej, či mal dosť iného majetku na uspokojenie žalobcu ako veriteľa, preto sa nestotožnil s konštatovaním súdu, ktorý dôkazné bremeno „presunul“ na žalobcu. Odvolateľ považuje napadnutý rozsudok za svojvoľný a arbitrárny poškodzujúci žalobcu, ktorý ani po 6 rokoch trvajúcej exekúcii a 6-ročnom súdnom spore nevyhovel svoj peňažný nárok.

19. K podanému odvolaniu sa žalovaná vyjadrila písomne a navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a zákonný potvrdil a priznal jej náhradu trov konania (na súde prvej inštancie aj odvolacieho konania) v plnom rozsahu. Má za to, že rozsudok vychádza z náležite zisteného skutkového stavu, ktorý bol správne právne posúdený, pričom rozsudok je náležite odôvodnený, je zákonný a v neposlednom rade spravodlivý. Odvolanie podľa nej neobsahuje také skutkové a právne zdôvodnenie, ktoré by smerovalo k spochybneniu správnosti postupu súdu prvej inštancie, resp. spochybneniu zisteného skutkového stavu a jeho právneho posúdenia. Žalovaná k námietkam žalobcu poukázala na svoj aktívny postoj v konaní, argumenty a predložené dôkazy vo vzťahu k preukázaniu ňou tvrdených skutočností, t.j. že I.. Š. mal dostatočný majetok na úhradu jeho záväzkov ako aj na preukázanie skutočnosti, že sa všemožne starala a urobila všetko preto, aby získala dostatok informácií na posúdenie tejto skutočnosti. Tvrdenie odvolateľa o zaujatosť konajúceho súdu prvej inštancie voči žalobcovi považuje žalovaná za nepochopiteľné a ničím nepodložené, pričom žalobca považuje za nestranný a zákonný postup konajúceho súdu len v prípade ak je rozhodnuté v jeho prospech.

20. Zdôraznila, že vysvetlenie žalovanej, prečo neriešila nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnosti v rámci dedičského konania bolo potvrdené nielen svedkom I.. Š., ale aj jej matkou, pričom týmto svedkom mal žalobca možnosť klásť otázky, ktorými mohol spochybníť ich objektívnosť, avšak v konaní nebolo preukázané, že by títo svedkovia boli neobjektívni. K ďalším námietkam poukázala na to, že ona sama nemala možnosť vynucovať si dar od vlastnej matky len preto, že by to bolo logické z pohľadu žalobcu, takéto rozhodnutie záviselo od vôle jej matky, a do tohto procesu vstúpili aj rôzne iné faktory. K poukazu na vyjadrenie predchádzajúceho právneho zástupcu JUDr. Saba opakovane uviedla, že toto vyjadrenie spísal bez konzultácie s ňou a odkázala na svoje skoršie vyjadrenia, ako aj stanovisko JUDr. Saba. K nevyočutiu p. Š. žalovaná zdôraznila, že v zmysle platného CSP majú sporové strany predkladať tvrdenia a k nim náležité dôkazy a nie je úlohou súdu, aby sám iniciatívne vyhľadával a vykonával dôkazy. K hodnote podielu v spoločnosti Santa Join s.r.o. zdôraznila, že nefunkčnosť spoločnosti v roku 2018 neznamená, že takou bola spoločnosť aj v roku 2014 a zároveň to neznamená, že nemala majetok a žalovanou tvrdenú hodnotu pozostávajúcu zo splateného obchodného podielu a majetku - osobného motorového vozidla. Ani existencia záväzku neznamená, že spoločnosť, resp. obchodný podiel v nej nemá hodnotu. Za nedôvodné žalovaná považuje aj tvrdenie žalobcu o tom, že súd prvej inštancie nezdôvodnil, prečo nebral do úvahy znaleckú hodnotu predmetných spoluvlastníckych podielov, ale trhovú hodnotu pozemku, nakoľko k tejto otázke sa konajúci súd riadne vyjadril v bode 22 rozsudku. K tvrdenému nedostatku času žalobcu na vyjadrenie k otázke hodnoty podielov na nehnuteľnostiach žalovaná poukázala na obsah zápisnice z pojednávania zo dňa 17.1.2020 z ktorej vyplýva, že právny zástupca žalobcu predniesol svoju reakciu a neuviedol žiadne námietky, týkajúce sa nedostatku času na oboznámenie listinných dôkazov. Zároveň upriamila pozornosť na to, že žalobcovi nič nebránilo v tom, aby si sám v priebehu konania nechal vystaviť ocenenie predmetných nehnuteľností inými realitnými kancelármi, najmä, keď minimálne od pojednávania konaného dňa 8.11.2019 vedel, že žalovaná v konaní predloží ocenenie predmetných nehnuteľností zo strany realitných kancelárií. Žalobca bol v tomto smere pasívny, preto jeho tvrdenia o nedostatku času nie je možné akceptovať. K námietke ne(vykonania) znaleckého dokazovania žalovaná má za to, že žalobca si mohol dať vypracovať sám súkromný znalecký posudok, kde bol rovnako pasívny. V tejto súvislosti poukázala na zmenu procesného predpisu, keď v novom Civilnom sporovom poriadku došlo k posilneniu dispozičného princípu, princípu kontradiktórnosti konania a zásady formálnej pravdy. V ich dôsledku zodpovednosť za výsledok sporu leží na stranách sporu, pričom každá zo strán je povinná niesť bremeno

tvrdenia a dôkazné bremeno ohľadom tých skutkových okolností, ktorých existencia predurčuje jej výhru v súdnom spore. Pokiaľ sa žalobca snažil ocenenie nehnuteľnosti realitnými kancelármi spochybníť tým, že mali byť výsledkom dobrých vzťahov právneho zástupcu žalovanej s nejakým zástupcom uvedených realitných kancelárií, žalovaná sa voči tomuto ohradila a zdôraznila, že nepozná (ona ani právny zástupca) majiteľov, štatutárnych zástupcov ani realitných maklérov týchto kancelárií. Pri týchto hodnoteniach bola zohľadnená aj žalobcom namietaná skutočnosť, a to, že sa jedná o podielové spoluvlastníctvo k predmetným pozemkom čo vyplývalo z listov vlastníctva na základe, ktorých boli ocenenia vypracované.

21. Žalobca v odvolacej replike opakovane vyjadril názor o otáznikoch nad vierohodnosťou výpovede matky žalovanej, spochybnil tvrdenia žalovanej a poukázal na vyjadrenie I.. D.. Uviedol, že žalovaná aj I.. Š. vo svojich výpovediach potvrdili, že v čase sporného darovania žalovaná vedela o záväzku I.. Š. voči žalobcovi. Poukázal na výšku záväzku 40 000,- € (istina s príslušenstvom), pričom sa jednalo o solidárny záväzok a spochybnil, že by výška hodnoty majetku I.. Š. postačovala na jeho krytie. Žalobca tvrdí, že nemal možnosť dať vypracovať súkromný znalecký posudok nakoľko nemá k posudzovaným nehnuteľnostiam I.. Š. ani len spoluvlastnícke právo, preto bez súčinnosti súdu prvej inštancie nemohol zabezpečiť vykonanie takéhoto znaleckého dokazovania.

22. Žalovaná v odvolacej duplike vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu o nepravdivosti jej vyjadrení zdôraznila rozdiel medzi tým, kde jednotlivé osoby bývajú a medzi tým, kde majú oficiálne vedený trvalý pobyt respektíve údaje v identifikačných dokladoch. Zdôraznila, že judikatúra súdov SR a ČR je konzistentná v tom, že vzťah svedka k účastníkovi konania bez ďalšieho neznamena, že takýto svedok je apriori zaujatým svedkom. Žalobca mal vedomosť o vzťahu svedkov k žalovanej a tak mal možnosť ich výsluchom zistiť ich zaujatosť respektíve nezaujatosť. V danom prípade však výsluchom uvedených svedkov nebola preukázaná ich zaujatosť, preto tieto dôkazy neboli zaťažené takou procesnou vadou, ktorá by znamenala diskvalifikáciu týchto svedkov ako objektívnych. Žalobca vo svojom vyjadrení neberie do úvahy stav dokazovania majetku I.. Š., ktoré bolo vykonané po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, ignoruje časový posun v rámci, ktorého došlo k čiastočnej úhrade pričom žalovaná mala vedomosť o odovzdaní sumy 10 000,- € zo strany I.. Š. pánovi Š.. Konajúci súd správne vyhodnotil túto okolnosť predmetu sporu. Opakovane zdôraznila, že v zmysle platného CSP si žalobca sám mal dať vypracovať znalecký posudok na stanovenie výšky hodnoty majetku, ktorý vlastnil I.. Š. v rozhodnom čase, pričom mu nič v tomto nebránilo a po oboznámení sa s obsahom zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach žalobca mal vedomosť, že predmetom dokazovania bude práve aj hodnota majetku I.. Š. v rozhodnom čase. Žalobca však zostal pasívny. Nedôvodne žalobca poukazuje na nemožnosť vypracovania znaleckého posudku v dôsledku toho, že nie je ani spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností, keďže pre potreby vypracovania tohto posudku nebolo potrebné nehnuteľnosti osobitne sprístupňovať (ako by to mu bolo v prípade stavby), keďže sa jedná o pozemky, ktoré sú voľne prístupné. Zároveň zdôraznila, že žalobca ju ani nikdy nepožiadala o sprístupnenie akejkoľvek nehnuteľnosti, preto nie je možné tvrdiť, že by mu žalovaná alebo I.. Š. neposkytli súčinnosť. Zároveň žalovaná poukázala na to, že v uznesení Krajského súdu v Košiciach nebola uložená povinnosť žalovanej zabezpečiť vypracovanie znaleckého posudku, preto sa podľa vlastného uváženia vysporiadala so svojou dôkaznou povinnosťou a dala sa vypracovať odhady hodnoty nehnuteľnosti u dvoch realitných kancelárií.

23. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/,d/, e/, f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

24. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP

25. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 20. júla 2021 o 09.55 hod v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 14.7.2021 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1,3 CSP.

26. Žalobca v odvolaní namieta všetky odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/,d/, e/, f/ a h/ CSP, t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné

práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (písm. b/), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (písm. d/), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (písm. e/), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (písm. f/) a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (písm. h/).

27. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

28. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejaviť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

29. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami sporu. Najmä nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré už boli preukázané iným spôsobom alebo sú založené na zhodnom tvrdení strán. Neúplné zistenie skutkového stavu je však odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy stranami navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, súčasne označí dôkaz, ktorý, hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný a uvedie právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

30. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP (do 30.6.2016 s ust. § 132 O.s.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

31. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP (do 30.6.2016 z ust. § 133 až 135 O.s.p.).

32. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

33. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

34. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

35. Odvolací súd uvádza, že aj keď právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, v danom prípade rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí podľa ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno ho považovať za nepreskúmateľný. Súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil svoje úvahy, na základe ktorých dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok nie je dôvodný. V preskúvanom prípade tak nedošlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP ako sa domnieval odvolateľ.

36. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

37. Žalobca v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

38. Predmetom konania je určenie neúčinnosti právneho úkonu - darovacej zmluvy uzatvorenej medzi žalovanou ako obdarovanou na strane jednej a dlžníkom žalobcu pánom O. Š., jej bratom, ako darcom na strane druhej, predmetom ktorej zmluvy bolo darovanie spoluvlastníckeho podielu 1/4 k nehnuteľnostiam. V konaní nebolo sporným, že Róbert Šanta predmetnú nehnuteľnosť nadobudol rovným dielom spolu so žalovanou čo do podielu poručiťľa, teda každý v 1/2-ici bez povinnosti výplaty dedičského podielu ustupujúcej spoludedičke, v dedičskom konaní OS Košice II vedenom pod sp. zn. 24D/140/2012 po svojom neb. otcovi. Na základe toho predmetná nehnuteľnosť bola zapísaná na C. Š. so spoluvlastníckym podielom 1 (ako pozostalá manželka, ktorej predmetná nehnuteľnosť predtým patrila jej a jej neb. manželovi do BSM), na žalovanú so spoluvlastníckym podielom 1/4 a na O. Š. so spoluvlastníckym podielom 1/4. Nebolo tiež sporným, že Darovacia zmluva bola podaná na zavrhadovanie do katastra dňa 17.3.2014, pričom vklad do KN bol povolený dňa 24.4.2014 a tiež, že platobným rozkazom Okresného súdu Košice II sp. zn. 28Ro/155/2013 zo dňa 6.6.2013 boli l.. O. Š., L.. X.X.XXXX S. I. Š., L.. XX.X.XXXX ako odporcovia v 1. a v 2. rade voči navrhovateľovi (v tomto konaní žalobcovi) spoločne a nerozdielne zaviazaní na úhradu 31.534,22 EUR, úroku z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 31.534,22 EUR od 2.10.2011 do zaplattenia, trov konania v celkovej výške 2.846,70 EUR, pričom predmetný platobný rozkaz bol l.. O. Š. doručený dňa 24.2.2014, odpor voči nemu podaný nebol a platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 12.3.2014.

39. V konaní nebolo sporným, že k odporovanému úkonu, (ktorého neúčinnosti sa žalobca domáha) došlo v posledných troch rokoch pred podaním žaloby medzi dlžníkom a jemu blízkou osobou (l.. Š. a žalovaná sú súrodenci). Spornou skutočnosťou v konaní bolo či predmetným právnym úkonom došlo k ukráteniu veriteľa a zároveň sporným bolo či sa jedná o výnimku, s ktorou Občiansky zákonník počíta v zmysle § 42a ods. 2, a to v prípade, keď druhá strana (žalovaná) v čase uskutočnenia úkonu dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa (ktorý sa pri právnom úkone medzi blízkymi osobami predpokladá) aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať. Práve uvedené sporné skutočnosti odvolací súd v uznesení (ktorým bol zrušený skorší rozsudok) uložil súdu prvej inštancie skúmať a zaujať k nim dôsledné stanovisko s tým, aby úvahy na základe, ktorých dospeje k svojim záverom dostatočným spôsobom odôvodnil v novom rozhodnutí.

40. Po vrátení veci preto bolo úlohou súdu skúmať či dlžníkov právny úkon ukracuje pohľadávku veriteľa (na základe ustálenia aktuálnej výšky dlhu a majetkových pomerov dlžníka v čase darovania) a vysporiadať sa s obranou žalovanej, že o úmysle svojho brata nemohla vedieť pričom vyvinula náležitú starostlivosť na spoznanie. Súd prvej inštancie sa dôsledne riadil pokynmi odvolacieho súdu, doplnil

dokazovanie v naznačenom smere na základe návrhov strán sporu (vychádzajúc z platného procesného predpisu).

41. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie zamerl svoje úvahy najprv na posúdenie či sa jedná o vyššie uvedenú výnimku, teda či žalovaná v čase uzatvorenia predmetného právneho úkonu (darovacej zmluvy) predpokladaný úmysel svojho brata (dlžníka) ukrátiť veriteľa (žalobcu) aj pri náležitej starostlivosti nemohla rozpoznať. Riadiac sa názorom vysloveným odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení súd dôsledne skúmal obranu žalovanej pričom dospel k správnym skutkovým aj právnym záverom, ktoré jasne uviedol v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia.

42. Pri posúdení tejto otázky súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná ako blízka osoba k dlžníkovi I.. Š. preukázala, že (predpokladaný) úmysel svojho brata ukrátiť predmetným darovaním veriteľa nevedela a ani nemohla vedieť, hoci vyvinula náležitú starostlivosť na spoznanie tohto úmyslu (pričom svoje úvahy na základe, ktorých dospel k tomuto záveru dostatočným spôsobom v preskúmanom rozhodnutí vysvetlil), čo bolo dôvodom na zamietnutie žaloby.

43. Súd svoje úvahy, ako dospel k týmto záverom, podrobne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku s poukazom na zistený skutkový stav a právne predpisy, ktoré aplikoval, a preto mu nemožno vytýkať, že by jeho rozhodnutie bolo arbitrárne.

44. Odvolací súd sa plne stotožňuje s vyššie uvedeným záverom súdu prvej inštancie, že v predmetnom konaní žalovaná preukázala, že o úmysle svojho brata ukrátiť predmetným darovaním veriteľa (ktorý úmysel sa v tomto predpokladá) nevedela a ani nemohla vedieť hoci vyvinula náležitú starostlivosť na spoznanie tohto úmyslu.

45. V dôsledku uvedeného už nebolo potrebné skúmať druhú spornú okolnosť, t.j. či predmetným úkonom došlo k ukráteniu veriteľa (kde ten kto odporuje právnemu úkonu musí dokazovať kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka, pričom nestačí, že sa majetok dlžníka zmenšil, ale musí sa preukázať, že sa zmenšil do takej miery, že to ohrozilo aspoň čiastočné uspokojenie veriteľovho nároku. Pritom tu musí dôjsť k skutočnému ukráteniu veriteľa a úmysel sám o sebe bez ukrátenia uspokojenia nároku veriteľa nestačí na vznik nároku na odporovanie. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že právny úkon objektívne ukracuje veriteľa znáša veriteľ).

46. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

47. Odvolací súd už vo svojom skoršom uznesení poukázal na to, že osoba blízka dlžníkovi v prospech, ktorej bol právny úkon urobený nemôže rozpoznať úmysel dlžníka priamo, ale len z okolnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom, ktorého sa vnútorný psychický stav dlžníka k jeho právnemu úkonu prejavuje navonok, teda iba z takých okolností, z ktorých je možné vyvodiť či dlžník naozaj pri svojom právnom úkone sledoval ukrátenie veriteľa v priamom alebo v nepriamom úmysle. Zároveň odvolací súd zdôraznil, že vynaloženie náležitej starostlivosti sa netýka zistenia pohľadávok, ktoré majú voči dlžníkovi jeho veritelia, ale týka sa poznania úmyslu dlžníka ukrátiť napadnutým právnym úkonom uspokojenie jeho veriteľov teda poznanie toho, že dlžník urobil právny úkon práve a iba so zámerom, aby sa zbavil majetku a tým, aby ukrátil veriteľa v uspokojení jeho pohľadávok.

48. Pokiaľ žalobca vytýka súdu prvej inštancie nevykonanie iného objektívneho, nezaujatého dokazovania, okrem výsluchu žalovanej a jej brata I.. Š. (dlžníka), odvolací súd poukazuje na to, že iba rodinné väzby medzi svedkami a stranami sporu samé o sebe nemôžu viesť k záveru o zaujatosti svedkov a zároveň zdôrazňuje, že skutočnosti týkajúce sa darovania v rámci rodiny, vzťahov v rodine a okolností týkajúcich sa dedičského konania sú práve také, ku ktorým sa nemajú možnosť vyjadriť iné osoby (svedkovia), ale najlepšie ich môže ozrejmiť práve svedok - člen rodiny, ktorý sa na týchto vzťahoch zúčastňoval. V danom prípade to bola matka a brat žalovanej, pričom týmto svedkom mal žalobca možnosť klásť otázky, ktorými mohol spochybniť ich objektívnosť, avšak v konaní nebolo preukázané, že by títo svedkovia boli neobjektívni.

49. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na časovú chronológiu úkonov (darovanie len 5 dní po právoplatnosti a vykonateľnosti platobného rozkazu), odvolací súd zdôrazňuje, že sa jedná o nesporné

skutočnosti, ktoré však môžu osvedčiť iba vnútorný postoj dlžníka k darovaniu a pohľadávke veriteľa (jeho úmysel). Ten v tomto prípade (keďže sa jedná o darovanie medzi blízkymi osobami) nie je potrebné preukazovať, keďže úmysel sa tu predpokladá. Je potrebné zdôrazniť, že tieto žalobcom uvádzané okolnosti nie sú spôsobilé preukázať skutočnosti relevantné pre rozhodnutie v predmetnej veci, t. j. vedomosť žalovanej o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa ani či týmto úkonom došlo k ukráteniu veriteľa, ani vyvrátiť tvrdenia žalovanej o tom, že vyvinula náležitú starostlivosť na spoznanie (predpokladaného) úmyslu dlžníka.

50. K námietke žalobcu vzťahujúcej sa na ne/vysvetlenie dôvodov prečo k vysporiadaniu vzťahov k nehnuteľnosti nedošlo už pri dedičskom konaní, respektíve prečo spolu s darovaním zo strany dlžníka nedošlo súčasne k darovaniu podielu matky žalovanej odvolací súd uvádza, že žalovaná dostatočným spôsobom osvedčila dôvody, pre ktoré nedošlo k vysporiadaniu v rámci dedičského konania (tak ako to uviedol súd prvej inštancie). Dostatočne a logicky vysvetlila aj dôvody vedúce k darovaniu, respektíve pre ktoré mala ona záujem o darovanie nehnuteľnosti. Zároveň odvolací súd akceptuje poukaz žalovanej na tú skutočnosť, že nemala možnosť vynucovať si dar od svojej matky (záviselo to výlučne od vôle matky), a preto nebola schopná túto skutočnosť ovplyvniť (rovnako ako ani jej brat). Tak, ako to uviedla žalovaná, na proces disponovania s majetkom majú vplyv rôzne faktory, preto skutočnosť, že súčasne nedošlo k darovaniu podielu matky, nemožno považovať za takú, ktorá by spochybnila vierohodnosť tvrdení žalovanej a svedkov, ani vecnú správnosť záverov súdu prvej inštancie.

51. Podľa odvolacieho súdu ani to, ak by žalovaná spočiatku (v priebehu vzájomných rokovaní) prejavila záujem o mimosúdnu dohodu, nie je okolnosťou spôsobilou spochybníť pre rozhodnutie vo veci relevantné závery o tom, že žalovaná o (predpokladanom) úmysle svojho brata ukrátiť darovaním žalobcu nevedela a ani nemohla vedieť, ani o tom, že žalovaná vyvinula náležitú starostlivosť na spoznanie tohto úmyslu. Uvedené môže svedčiť iba o snahe žalovanej vyhnúť sa zdĺhavému súdному konaniu a s tým spojeným problémom.

52. Nebolo možné akceptovať ani námietku, že súd prvej inštancie neprihliadal na skutočnosti týkajúce sa nesolventnosti firmy SANTA JOIN, s.r.o., jej nefunkčnosti a neuhradených záväzkov voči štátu. Súd prvej inštancie sa týmito skutočnosťami zaoberal a vysvetlil svoje úvahy v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, keď poukázal na nejasnosť, na základe čoho exekútor zhodnotil nepredajnosť obchodného podielu. Zároveň zdôraznil, že hodnota obchodného podielu je kategóriou odlišnou od výšky zisku obchodnej spoločnosti (preto ich nemožno stotožňovať). Napokon vychádzal zo správnej úvahy, že relevantným je stanovenie hodnoty obchodného podielu v roku 2014, nie v roku 2011 ani v roku 2018 a nasledujúcich.

53. Odvolací súd v zhode so žalovanou poukazuje na to, že nefunkčnosť spoločnosti neznamená, že v relevantnom období nemala majetok a žalovanou tvrdenú hodnotu pozostávajúcu zo splateného obchodného podielu na majetku. Ani existencia záväzku neznamená, že obchodný podiel v spoločnosti nemal hodnotu. Aj odvolací súd tak ako súd prvej inštancie má za to, že relevantným nie je súčasná hodnota obchodného podielu (či je spoločnosť teraz predĺžená či ne/vlastní majetok ...), ale podstatným je to aká bola hodnota obchodného podielu v čase darovania. Uvedené je totiž podstatným pre posúdenie vedomosti žalovanej o možnom úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa a dôvodnosti jej domnienky (v čase darovania), že dlžník má dostatok majetku a prostriedkov, aby dlh voči žalobcovi uhradil.

54. Nedôvodné sú aj námietky žalobcu týkajúce sa stanovenia hodnoty spoluvlastníckych podielov žalobcu na pozemkoch, kde súd prvej inštancie vychádzal z predložených listinných dôkazov. Skutočnosť, že ocenenie bolo stanovené k roku 2014 a nie ku konkrétnemu dňu 17.3.2014 nemôže závery o hodnote podielov spochybníť, najmä, keď v konaní pred súdom prvej inštancie žalobca nepredložil žiaden dôkaz o hodnote pozemkov ku dňu darovania. Je potrebné dodať, že odvolateľ ani v odvolaní nepreukázal existenciu podstatných rozdielov pri stanovení cien v priebehu roku 2014, ktoré by mohli viesť k spochybneniu správnosti ocenenia.

55. Pokiaľ žalobca namietal nedostatok času na oboznámenie sa s listinnými dôkazmi - ocenením realitných kancelárií, je potrebné zdôrazniť, že zo zápisnice z pojednávania dňa 17.1.2020 nevyplýva, že by žalobca alebo jeho právny zástupca uvedenú skutočnosť namietali, naopak riadne sa vyjadril k oceneniu.

56. Aj v zmysle predchádzajúceho procesného predpisu (účinného v čase začatia sporu), ktorým bol Občiansky súdny poriadok účinný do 30.6.2016, v sporovom konaní platila zásada dispozitívna a prejednacia, v zmysle ktorej je zásadne vecou účastníkov konania tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení (§ 101 ods.1, § 120 ods.1 O.s.p.), pretože v sporovom konaní stoja strany proti sebe a majú opačný záujem na výsledku konania povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť zaťažuje každú zo sporových strán v úplne inom smere. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu- účastníkoch konania. Každá zo sporových strán musí v závislosti na hypotéze právnej normy tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy, na základe ktorých bude môcť súd rozhodnúť v ich prospech (bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu). Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení niesol prípadné nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré vychádzalo zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihovali aj toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, avšak hodnotenie vykonaných dôkazov súdom smerovalo k záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka(sporovej strany). Občiansky súdny poriadok tu vymedzoval tzv. dôkazné bremeno (§ 120 ods.1 O.s.p.) ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, keďže je určovaná výsledkom vykonaného dokazovania. Procesný zmysel dôkazného bremena vznikal predovšetkým v takej dôkaznej situácii, keď aktívni účastníci bezozbytku splnili svoju povinnosť tvrdenia, aj povinnosť dôkaznú. Jeho pravým cieľom bolo umožniť súdu vydať rozhodnutie aj v tých prípadoch, kedy určitá skutočnosť, v spore podstatná, nebola (v zmysle že spravidla ani byť nemohla) dokázaná, teda v prípadoch, kedy výsledok hodnotenia dôkazov neumožnil súdu prijať ani záver o pravdivosti tejto skutočnosti, ale ani záver o tom, že by bola nepravdivá. Aj v týchto prípadoch (tzv. dôkaznej núdze) musel súd rozhodnúť v neprospech účastníka, v ktorého záujme bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť. Zákon teda určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka (strany sporu) nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) na základe navrhnutých dôkazov, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

57. V Civilnom sporovom poriadku účinnom od 1.7.2016 (v čase rozhodovania súdu) samotnými pojmami procesný útok a procesná obrana zákonodarca zdôrazňuje kontradiktórnosť procesného postavenia protistrán v sporovom konaní. Ustanovenia § 149 až 154 CSP predstavujú, inštitucionálne prehĺbenie sporovosti konania upraveného v Civilnom sporovom poriadku, pričom ich cieľom je prispieť k zefektívneniu, zrýchleniu a zhospodárneniu sporového konania. Nová právna úprava v ustanovení § 150 CSP zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme buď nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP) alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP). V zmysle CSP dôkazná povinnosť je povinnosť strany sporu označiť dôkazné prostriedky k preukázaniu tvrdených skutočností. Táto spočíva v povinnosti dokazovať skutkové okolnosti predpokladané právnou normou, na základe ktorej strana uplatňuje deklarované právo. Pokiaľ dôkazné bremeno neunesie, prejaví sa to v procesnej rovine v podobe neúspechu v spore. Dôkazné bremeno vždy zaťažuje toho účastníka, ktorý má v konečnej fáze procesu dokázať pravdivosť určitého tvrdenia, ktorým odôvodňuje svoj návrh prednesený súdu.

58. V civilnom procese ďalej platí aj tzv. prejednacia zásada. Vo všeobecnosti podľa tejto zásady je záležitosťou procesných strán, aké predložia skutkové podklady vrátane dôkazov. Tvrdiť skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci a navrhovať dôkazy tieto skutočnosti podporujúce je tak výlučne vecou strán sporu a každá zo strán nesie procesnú zodpovednosť za to, že svojimi tvrdeniami vnesie do procesu skutkový materiál, ktorý bude v súlade s jej procesnými záujmami. Úspech v spore je možný len za náležitej podpory legitímnosti nároku alebo obrany prostredníctvom dôkazov, ktoré strany predložia. Súd je oprávnený založiť rozhodnutie na skutočnostiach predložených procesnými stranami, a to čo strany nepredložia nemôže brať za základ pre svoje rozhodovanie. Stranám sporu teda hrozí, pri nesplnení dôkaznej povinnosti a pri neunesení dôkazného bremena opierajúc sa o pravidlo „*iden este non este aut non probari*“ (čo nie je dokázané, neexistuje) nepriaznivé rozhodnutie vo veci samej.

59. Dôkazné bremeno je teda inštitútom procesného práva, ktoré stíha tú stranu, v ktorej záujme je, aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva a stranou tvrdená, bola v konaní skutočne preukázaná. Zároveň koncentrácia konania predstavuje efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania a tvorí jednotu s jedným z nosných princípov novej právnej úpravy sporového konania, a to s princípom arbitrárneho poriadku. V zmysle uvedených zásad strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (teda najmä skutkové tvrdenia, popretia skutkových tvrdení, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom a hmotnoprávne námietky) nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela, ani ich nemohla predvídať, a ktoré vyšli najavo až po tom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy.

60. Súd prvej inštancie sa v predmetnom konaní dôsledne riadil uvedenými zásadami a správne aplikoval inštitút dôkazného bremena, pričom dospel k správnym záverom o jeho unesení na strane žalovanej, ktorá svojim aktívnym postojom v konaní (predkladaním argumentov a dôkazov) preukázala ňou tvrdené skutočnosti, t.j. že sa dôvodne domnievala, že I.. Š. mal dostatočný majetok na úhradu jeho záväzkov, ako aj, že sa všemožne starala a urobila všetko preto, aby získala dostatok informácií na posúdenie tejto skutočnosti. Naopak nedôvodné sú námietky žalobcu týkajúce sa ne/vykonaného dokazovania vzhľadom na jeho pasivitu v konaní, v dôsledku čoho neunesol dôkazné bremeno na preukázanie ním uvádzaných tvrdení.

61. Odvolací súd zdôrazňuje, že už vo svojom zrušujúcom uznesení uviedol, ktoré okolnosti sú sporné a súd prvej inštancie sa týmto uznesením riadil. Je potrebné zdôrazniť, že aj keď odvolací súd určil, ktoré skutočnosti neboli dostatočne preukázané, vzhľadom na platný procesný predpis (a vyššie uvedené zásady) nemožno z toho vyvodiť, že by súd prvej inštancie bol povinný sám doplniť dokazovanie, či už vypracovaním znaleckého posudku alebo inak, pretože povinnosť predkladať dôkazy, resp. návrhy na doplnenie dokazovania, majú strany sporu. Doplnenie dokazovania si preto vyžadovalo aktivitu strán sporu.

62. CSP pri procesnom dokazovaní skutočností, na ktoré treba odborné znalosti, preferuje odborné vyjadrenie od odborne spôsobilej osoby pred znaleckým dokazovaním. Znalecké dokazovanie je z dôvodu hospodárnosti a zníženia nákladov konania až sekundárnym riešením. Súd nariadi znalecké dokazovanie a ustanoví znalca len za splnenia troch podmienok. Prvou podmienkou je návrh strany na nariadenie znaleckého dokazovania, druhou skutočnosť, že rozhodnutie závisí od posúdenia skutočností, na ktoré treba vedecké poznatky, a treťou skutočnosť, že nepostačuje vyžiadanie odborného vyjadrenia od odborne spôsobilej osoby z dôvodu zložitosti posudzovaných otázok. CSP výslovne normatívne upravuje aj znalecký posudok predložený stranou sporu bez toho, aby znalca ustanovoval súd. Takýto znalecký posudok sa nazýva súkromný znalecký posudok a môže byť predložený spolu so žalobou, teda bol vyhotovený pred začatím konania, alebo môže byť vyhotovený v priebehu konania. Predkladateľ v dôvodovej správe uviedol, že toto riešenie plne zodpovedá povahe kontradiktórneho sporu založeného na prejednacom princípe. Ak sa súkromný znalecký posudok vyhotovuje v priebehu konania, súd umožní znalcovi nahliadnuť do spisu alebo sa inak oboznámiť s informáciami potrebnými na vypracovanie znaleckého posudku.

63. Odvolací súd tu zdôrazňuje, že v priebehu konania a najmä po vrátení veci súdu prvej inštancie bolo jednoznačne zrejmé, čo je v konaní sporným a stranám sporu jasné čo má byť predmetom ďalšieho dokazovania, na ktorú skutočnosť poukazuje aj samotný odvolateľ v odvolaní. Spornou bola hodnota majetku dlžníka (t.j. okrem iného hodnota podielov na pozemkoch), a preto bolo stranám sporu zrejmé, že na túto hodnotu je potrebné zamerať dokazovanie. S poukazom na uvedené mal žalobca nielen možnosť, ale aj povinnosť preukazovať ním tvrdenú nedostatočnú hodnotu majetku a v priebehu konania si mohol nechal vystaviť ocenenie predmetných nehnuteľností inými realitnými kancelármi, resp. žalobcovi nič nebránilo v tom, aby si sám v priebehu konania dal vyhotoviť súkromný znalecký posudok na preukázanie svojich tvrdení.

64. Nedôvodne žalobca poukazuje na nemožnosť vypracovania znaleckého posudku v dôsledku toho, že nie je ani spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností, keďže pre potreby vypracovania tohto posudku

nebolo potrebné nehnuteľnosti osobitne sprístupňovať (ako by to bolo v prípade stavby), keďže sa jedná o pozemky, ktoré sú voľne prístupné.

65. Nemožno súhlasiť ani s názorom žalobcu, že ho nezaťažuje dôkazné bremeno pokiaľ ide o preukázanie majetkových pomerov dlžníka v čase sporného darovania. Odvolací súd aj vo svojom zrušujúcom uznesení jasne poukázal na to, že dôkazné bremeno na preukázanie tej skutočnosti, že došlo k ukráteniu (t.j., že majetok, ktorým v čase sporného právneho úkonu disponoval dlžník, nepostačuje na úhradu pohľadávky veriteľa) zaťažuje veriteľa. Odvolací súd pritom za jednu zo sporných nedostatočne preskúmaných okolností v zrušujúcom uznesení označil práve tú, či darovaním došlo k ukráteniu. V záujme žalobcu preto bolo zabezpečenie dôkazov na preukázanie, že majetok, ktorým v čase sporného právneho úkonu disponoval dlžník, nepostačoval na úhradu jeho pohľadávky. Žalobca bol v konaní pasívny a neunesol dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, ktoré tvrdil.

66. Oproti tomu žalovanú v konaní zaťažovalo dôkazné bremeno na preukázanie toho, že nemala a ani nemohla mať vedomosť o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa, pričom vyvinula náležitú starostlivosť na spoznanie (predpokladaného) úmyslu dlžníka. Odvolací súd dospel k záveru (v zhode so súdom prvej inštancie), že žalovaná v konaní vystupovala aktívne a dôkazne bremeno uniesla, tak ako to vyplýva z odôvodnenia súdu prvej inštancie a vyššie uvedených úvah odvolacieho súdu.

67. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil v zmysle ust. § 387 CSP, vrátane výroku o nároku na náhradu trov konania.

68. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, ods. 2 CSP.

69. Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a súčasne mu z tohto dôvodu vznikla povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnej žalovanej v celom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, a to samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 251 CSP).

70. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).